

2. *Žepni koledar* za navadno leto 1883. Novo Mesto. Založil J. Krajec. Ta priročni koledarček, katerega vsak lahko v listnici s seboj nosi, stoji 20 kr.

3. *Viseča pratika* za leto 1883, prilepljena z obešalom od kovine. Novo Mesto. Založil J. Krajec. Cena po pošti 35 kr.

4. *Velika pratika* za navadno leto 1883. Na svetlo dala c. kr. kmetijska družba. V Ljubljani. Natisnili in založili J. Blaznikovi nasledniki. Cena 15 kr. Razen koledarja obseza velika pratika še spisek sejmov na Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem. Zabavni del prinaša podobe Rudolfa I., Albrehta I. in cesarja Franca Josipa I. s kratkimi zgodovinskimi črticami in podobo dr. Janeza vit. Bleiweisa Trsteniškega s kratkim životopisom; dalje „Mnogovrstne gospodarske skušnje“, „Pogovor pod lipo“ in „Naznanila“.

5. *Mala pratika* je samo ponatis koledarskih stvarij iz „Velike pratike“. Cena 13 kr.

6. *Slovenska pratika* za navadno leto 1883. V Ljubljani natisnila in založila Kleinmayr et Bamberg. Obseza razen koledarja še spisek sejmov po slovenskih pokrajinah. Cena 13 kr.

Narodna biblioteka. Podjetni g. tiskar J. Krajec v Novem Mestu bode pod tem naslovom začel na svetlo dajati zbirko raznovrstnih spisov slovenskih po primeri srbske, hrvatske in znane nemške univerzalne biblioteke. Vsak zvezek po 4—5 tiskanih pol obsežen bode po nizki ceni prinašal originalnega in preloženega zabavnega in poučnega berila.

„Škrat“ bode ime novemu šaljivemu in satiričnemu listu, ki bode po novem letu izhajal po dvakrat na mesec v Ljubljani v Narodni Tiskarni. Zabavljati bode imel v našem političnem, literarnem in socijalnem življenju marsičemu. Želimo mu mnogo uspeha.

Odlikovanje. Sovrstnik Preširnov in iz „Kranjske Čebelice“ znani pesnik slovenski dr. Jarnej Levičnik, dekan v sv. Mohorji na Koroškem, je od presvetlega cesarja prejel viteški križ Fran-Josipovega reda.

Prehajanje Venerino mimo solnca dne 6. dec. 1882. opazovalo se je povsod z največjo pozornostjo; poročila iz Amerike in Avstralije govore o dobrem uspehu, ki so ga sploh imela tamošnja opazovanja. Menj se sliši o evropskih opazovanjih, pa ta tudi niso važna ta pot, ker se časi zunanega in notranjega dotikanja ob vstopu, ki je bil v Evropi viden, ne razločujejo veliko od onih iz središča zemljinega opazovanih. Ti razločki vendar morajo biti kolikor mogoče veliki, ako se hoče zemljina daljava od solnca z nekako gotovostjo zračuniti. Če koga izmed čestitih bralcev matematikov zanima teorija teh računov, naj pregleda spis v letniku 1879. ljubljanske gimnazije, kjer je na kratko vsa stvar, razložena; toda treba je k temu malo potrpežljivosti, ker navadno vržemo take in jednake spise hitro v kot, ko naletimo na kako točko, ki je na prvi mah ne umemo. — Tu v Ljubljani se je na več krajih prehajanje Venerino opazovalo; na opazovalnici tukajšnje realke, ki ima dva velika daljnogleda, jeden reflektor in jeden refraktor, zbralo se je nekoliko radovednih opazovalcev. Točno ob treh popoldne poznala se je že mala zareza na solčnem robu, tako da se ceni vstop lahko za dve minuti pred tremi. Ob 3. uri 20. min. plavala je vsa Venera na solnci ter se potem pomikala zelo počasi dalje na solčni plošči kot črna pika. Nebo, ki se pri nas v Ljubljani in morda tudi drugod kuja že delj časa, razjasnilo se

je to popoldne kakor nalašč ter dalo gledati za malo časa svoja čuda. Ob 3. uri 45. min. zakril je gost oblak solnce z Venero vred. Tako se je končalo opazovanje redke prikazni, kakeršne še ne bodo videli niti naših otrok otroci.

M. V.

Slovenci v Severni Ameriki. Prijatelj našega lista nam piše iz Severne Amerike: 22. oktobra 1882. so se sešli v semenišči St. Francisca, v okraji Milwaukee, v državi Wisconsin, semeniški Slovanje, Čehi in Slovenci, da ustanové slovansko društvo. Početkom novembra je stopilo torej v življenje društvo „Slovansky Spolek“, kateremu je glavni namen oživljovati, pedpirati in razširjevati živelj slovanski v Ameriki, seznanjati svoje člane s književnostjo slovansko, skrbeti za njihovo učenje jezikom slovanskim in pripravljati jih na bodoči poklic duhovnikov slovanskih — Da se doseže ta namen, ustanovili si bodo slovansko knjižnico, ob sejah pa predavali svoje spise, vadili se v govorništvu, predstavljanji, i. t. d. Za starosto „Spolku“ je bil izvoljen za to najsposobnejši mož, Čeh g. Václav Ilija Koerner, kateri je pri prvi redni seji v 5. dan novembra 1882. pozdravlja je navzočne govoril o potrebi bralnih drpštev slovanskih ter posebno poudarjal, da so taka društva potrebna tu v Ameriki, polagal članom na srce, da naj bodoči duhovniki delajo v prosep družtev slovanskih, kajti društvo je vez, ki veže Slovana na Slovana; ináče se Slovanje pogubé med drugimi narodnostimi. V drugi seji v 12. dan novembra se je sklenilo po nasvetu Slovenca g. Ivana Solncea, da se naroči „Slovansky Spolek“ poleg družih českih listov tudi na dva slovenska, na „Ljubljanski Zvon“ in „Kres“ in da se vpiše v slovenski literarni društvi: Slovenska Matica in družba sv. Mohora. — Društveni jezik je slovenski in česki, a dovoljeno je predavanje v katerem koli drugem jeziku slovanskem. — V 30. dan novembra sem obiskal semeniške Slovane. Zanimanje za društvo je obéno in pričakovati je, da bodo s časom vsi Slovanje, katerih je v semenišči nad 40, pristopili k društvu. To je v Ameriki prvo slovansko društvo, v katerem se čita, govori, predava in predstavlja tudi slovenski. Skromen je začetek, a po vztrajnosti bode napredek večji. V jedni prihodnjih sej bode predaval g. starosta S. Gregočičevo pesen „Soči“. Društveno gaslo pa bodi: Slavia for ever!

Daničić. Mnogi listi slovanski, med njimi tudi „Ljubljanski Zvon“ so poročali, da si je pokojni Daničić to pisateljsko ime pridejal po svoji umrši nevesti, hčeri Vuka Karadžića Štefanoviča. O tej stvari piše prof Arnim Pavič v zagrebškem „Pozoru“ dné 7. decembra: Kako se ostali govor sav vodio oko Daničića, ja sam pitao, koliko je istine, što se ono kod nas novinama pronijelo, zašto je pokojnik u književnom svijetu taj pseudonim uzeo. Od profesora Boškovića doznasmo, da u toj priči nema ni sloveca istine. Vukova keji, koja mogaše Daničiću biti zaručena (ali u istinu to nije bilo), nije se ni zvala Danica i pokojnik je ono ime uzeo po Vukovu Almanaku Danici. U ovom je g. 1828. izašao Vukov članek o srpskoj etimologiji, i u povodu toga članka započeo je s Vukom književnu polemiku Svetić-Hadžić, pak je onda naš pokojnik braneći u „Ratu za srpski jezik i pravopis“ Vuka, uzeo ime Daničić, t. j. pristaša Vukove Danice.

„Matica Hrvatska“ je pred nekoliko tedni razposlala poročilo o svojem delovanji l. 1881., iz katerega posnemamo te črtice: Članov je imela l. 1881. 4.747 (tedaj do malega $\frac{3}{4}$ več nego naša!), letnih dohodkov 22.669 gld. 50 kr. in